

[Poul Dalsager.]

tænkeligheder af økonomisk karakter, der er ved at svare nej til EF.

Det skal naturligvis ikke skjules, at man rundt omkring blandt vælgerne stadig møder betænkelighed ved medlemskab, og det er måske ikke så mærkeligt. Frygten for det nye og for ændrede vilkår på en række områder er nok en af hovedårsagerne hertil, ligesom man også stadig møder stor tvivlrådighed over for de nye muligheder, som medlemskab af det udvidede europæiske samarbejde ville indebære for os.

Når man har deltaget i den debat, der er foregået, kan det jo ikke undgås, at vi alle er blevet stillet over for en lang række detailspørgsmål. Jeg mener, det er nødvendigt at fastslå, at den afgørelse, vi skal træffe, ikke skal træffes ud fra vurderingen af disse mange detailspørgsmål, uanset om man er tilhænger eller modstander, men ud fra en generel holdning til ideen om et samarbejde i Europa af store og små lande i gensidig hensyntagen til hinanden og med relativt større indflydelse til de små lande end til de store, idet man må konstatere, at et internationalt samarbejde som det, der her er tale om, giver de små lande større mulighed for indflydelse, end de i reglen har haft mulighed for at få i internationalt samarbejde, for ikke at tale om den mangel på indflydelse, der altid vil karakterisere små lande, som holder sig uden for store internationale sammenslutninger, hvis beslutninger har virkninger langt uden for sammenslutningernes kreds af medlemslande.

Et af de spørgsmål, som har optaget megen tid på EF-møderne, er spørgsmålet om den sociale udvikling. For os danske — og det gælder naturligvis i særlig grad for os i socialdemokratiet — er det selvfølgelig heller ikke et detailspørgsmål. Jeg vil derfor gerne benytte denne lejlighed til at fastslå for det første, at Romtraktaten indeholder ingen bindende forskrifter om fælles socialpolitik og ingen indskrænkninger i det enkelte medlemslands ret til selv at bestemme de sociale ydelsers højde.

Det er i øvrigt en forkert opfattelse, at Danmark på alle sociale områder skulle være førende. Der er nogle af EF-landene, som på nogle områder har bedre sociale ordninger end dem, vi har i Danmark.

For det andet: den harmoniseringslov, socialministeren har fremsat forslag om, vedrørende beregningen af folkepension m. v. er vi ikke forpligtet til at gennemføre, men vi har anset det for både praktisk og ønskeligt i forbindelse med medlemskab af Fællesskaberne at gennemføre denne lovgivning, og den vil i øvrigt tilføre pensionistgrupperne yderligere 200 mill. kr.

For det tredje: medlemskab vil ikke forpligte Danmark til at forlade vore fortrinsvis skattefinansierede sociale ordninger til fordel for de i EF fortrinsvis benyttede forsikringsfinansierede systemer.

For det fjerde: den sociale standard i De europæiske Fællesskaber er blevet betydelig højnet på grund af den økonomiske vækst, som EF-landene har opnået gennem samarbejdet.

Endelig for det femte: også i Danmark afhænger den sociale udvikling af den økonomiske fremgang, vi kan præstere, og den økonomiske vækst vil have bedre mulighed ved medlemskab, end hvis vi skulle vælge at sige nej; det må altså lede til den opfattelse, at et medlemskab af De europæiske Fællesskaber giver os bedre økonomiske muligheder for i fremtiden at forbedre vore sociale systemer.

Herefter vil jeg gerne vende mig til den politiske side af sagen. Det er naturligvis rigtigt at fastslå, at Danmarks medlemskab af De europæiske Fællesskaber ikke kun er et økonomisk spørgsmål, men også i høj grad er et spørgsmål om politik, forstået på den måde, at et lands økonomiske udvikling i høj grad også er medvirkende til at forme den politiske udvikling, som det pågældende land gennemgår. Dette afsvækker efter min opfattelse ikke den kendsgerning, at De europæiske Fællesskaber består og fortsat vil bestå af en række selvstændige nationer, hvis politiske synspunkter vi alle ved det vil blive særdeles vanskeligt at harmonisere, f. eks. på det udenrigspolitiske område. Men vi har jo her i Danmark efterhånden fået tradition for, at vi gerne ønsker at anlægge markante udenrigspolitiske synspunkter over for såvel vore gode som vore mindre gode venner. Jeg anser det for at være rimeligt, at vi, selv om vi er et lille land, giver udtryk for vor opfattelse af de begivenheder, som sker i verden omkring os. Det er